

MARTTI LUTHER

Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle (Sak. 9:9)

Hän tulee. Epäilemättä sinä et mene hänen luoksensa noutamaan häntä; hän on sinulle liiaksi korkea ja kaukainen: et sinä ponnistuksillasi, vaivannäölläsi etkä toimelasi pääse hänen tykönsä, ettei voisi kehua omalla ansiollasi tai arvollisuudellasi häntä luoksesi noutaneesi. Ei niin, hyvä ystäväni! Kaikki ansio ja arvollisuus on tässä mitätön! Jumalan täytyy laskea ensimmäinen kivi ja aloittaa sinussa, että sinä häntä etsisit ja rukoilisit. Ellei hän ole saapuvilla, on oma aloittamisesi pelkkää syntiä, jopa sitä suurempaa, kuta suurempiin ja pyhempiin tekoihin ryhdyt, ja sinusta tulee paatunut ulkokultainen. Kysynet, millä tavalla se hurskaaksi tuleminen sitten on aloitettava eli mitä on tehtävä, että Jumala aloittaisi meissä? Minä vastaan: Etkö kuullut, että sinusta itsestäsi yhtä vähän lähtee tekemistä ja aloit-

tamista hurskaaksi tullaksesi kuin kasvaaksesi ja tullaksesi täydelliseksi! Kaikki aloittamisesi on syntiä ja jää synniksi, häikäisköön minkä häikäisee; sinä et voi muuta tehdä kuin syntiä, teet minkä teet. Opi siis tästä evankeliumista, kuinka silloin käy, kun Jumala alkaa tehdä meistä hurskaita, ja mikä on hurskaaksi tulemisen alku. Ei ole olemassa mitään muuta alkua, kuin se, että ”sinun kuninkaasi tulee sinulle” ja aloittaa sinussa. Silloin sinä annat omien tekojesi mennä menojaan ja olet epätoivossa omasta itsestäsi, koska kuulet ja näet kaisen omasi synniksi ja mitättömäksi; silloin sinä alat ottaa vastaan kuningastasi, pitäydyt häneen, avuksi huudat hänen armoaan ja lohduttaudut ainoastaan hänen hyvyydellään.

(Mannaa Jumalan lapsille 25.12.)

Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta

(Joh. 1:17)

Johanneksen evankeliumi alkaa ilmoituksella siitä, että Jumalan iankaikkinen Poika tuli ihmiseksi. Voidaan täydellä syyllä puhua Johanneksen jouluevankeliumista, vaikka siinä ei kuvatakaan Jeesuksen syntymään liittyneitä ulkonaisia tapahtumia. Johanneksen evankeliumin alussa Jumala tarkoin ilmoittaa sen tarkoituksen, miksi hän lähetti Poikansa maailmaan. Toisaalta siinä kuvataan myös sitä, kuinka hänet otettiin maailmassa vastaan.

Jeesuksen syntymän tarkoitus ilmoitetaan tiivistetysti 17. jakeessa: *“Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.”* Tämä esitetään vastakohtana sille, että laki annettiin Mooseksen kautta. Mitä tämä merkitsee sinulle valmistuessasi viettämään joulujuhlaa?

Jumalan sana on kokonaan totta. Myös hänen lakinsa sana pitää paikkansa. Laki osoittaa, että sinä olet viheliäinen syntinen. Et ole hänen käskyjään täyttänyt. Et voi yhtenäkkään päivänä, et edes jouluna, iloita siitä, että täyttäisit lain. Laki ilmoittaa iankaikkisen kadotustuomion, jonka alta et pääse omin voimin. Yhtäkään tekoa, edes pientä sormen liikahdusta tai ajatuksen aikomusta et voi tehdä niin, että ne auttaisivat sinua lain tuomion alta.

Tätä tarvetta, sinun tunnonrauhaasi ja iankaikkista autuuttasi varten Jumala lähetti Poikansa. Hänessä ilmestyi suurempi totuus kuin lain totuus. Jumala ilmoittaa Pojassaan armonsa syntisille. Eikä hän vain ilmoita, vaan Jeesus tuli tosi ihmiseksi sinun sijaiseksesi ja välimieheksesi maksamaa syntivelkasi. Näin laki ei enää voi sinua syyttää, kun turvaat Jeesukseen.

Tämä Jumalan armo on todellinen armo. Se perustuu todellisiin tapahtumiin, Vapahtajasi ihmiseksi tulemiseen, hänen sijaiskuolemaansa ja

ylösousemukseensa. Se antaa todellisen rauhan tänä jouluna. Vapahtajan teko antaa todellisen iankaikkisen elämän tämän elämän jälkeen.

Johanneksen evankeliumissa kerrotaan myös siitä, kuinka Vapahtaja otettiin vastaan. Se on osittain surullista, osittain iloista kuultavaa. Hän tuli kansansa keskuuteen. Suuresta osasta sanottiin: *“Hänen omansa eivät otaneet häntä vastaan.”* Toisista, Jumalan sanan ja armon vaikutuksesta, sanottiin: *“Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.”*

Olkoon sinun joulusi Jumalan lapsen autuas joulu. Iloitse Jumalan varmastakin armosta, syntien täydellisestä sovituksista, jota varten Vapahtajasi syntyi.

Kimmo Närhi

Luterilainen-lehti toivottaa kaikille lukijoilleen Jumalan siunaamaa joulujuhlaa ja uutta vuotta 2010.

Mitenkä matkustat Betlehemiin?

Luterilainen n:o 12/1976

Aiomme taas muutaman päivän kulluttua matkustaa hengessämme Betlehemiin “katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti”. Haluamme olla varmoja siitä, että todella näemme Hänet, jota olemme tulleet katsomaan. Haluamme nähdä seimessä Vapahtajamme, Jeesuksen. Sillä hänessä yksin on meillä syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Emme näe Vapahtajaamme, jos teemme matkan itsevanhurskauden hengessä. Se joka mielestään on itsessään taivaskelpoinen, näkee seimessä ainoastaan tavallisen lapsen. Hänelle ei kelpaa Vapahtaja, ja kun hänellä ei ole Vapahtajaa omanansa, hänellä ei ole myöskään elämää eikä autuutta, ei tosi rauhaa eikä tosi iloa.

Emme näe Vapahtajaamme myöskään jos teemme matkamme aineellisuuden hengessä. Jos maalliset tavarat ja maailman meno ovat meille kaikki kaikessa, jos joulu merkitsee meille ainoastaan lahjojen antamista ja saamista ja juhliin osallistumista, ei meillä silloin ole sydämässämme tilaa Vapahtajalle. Ja ilman Vapahtajaa ollaan pimeydessä, kadotuksen tiellä.

Hän, joka matkustaa Betlehemiin katuvaivana syntisenä, uskoen Raamatun sanan: “Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja”, todella näkee Vapahtajansa seimessä makaavan. Hän ymmärtää, että on

synneillensä ansainnut iankaikkisen kadotuksen. Hänelle siis kelpaa Vapahtaja. Jumalan antaman voiman kautta hän uskoo syntinsä anteeksi tässä Seimen Lapsessa, joka on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan. Hän iloitsee varmuudesta, että hän on Jumalan rakas lapsi ja taivaan perillinen, ei oman ansionsa nojalla, vaan tämän Seimenlapsen, Jumalan Pojan, sovintotyön kautta. Hän viettää joulua sydämessään — Jumalalle otollista joulua.

Mitenkä sinä matkustat Betlehemiin, ystävä? Jumala suokoon ettei matkusta sinne puettuna itsevanhurskauden tai aineellisuuden pukuun, vaan puettuna Jeesuksen vanhurskauden pukuun, joka kudottiin seimessä ja punaiseksi värjättiin Golgatalla. Siinä olet puhdas kuin lumi.

R. E.

Messiaan syntyminen

Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteen menoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä. Mutta kun Joosef, hänen miehensä, oli hurskas, ja koska hän ei tahtonut saattaa häntä häpeään, aikoi hän salaisesti hyljätä hänet. Mutta kun hän tätä ajatteli, niin katso, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä. Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistensä." Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel", mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme. Herättyään unesta Joosef teki, niin kuin Herran enkeli oli käskenyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa tykönsä eikä yhtynyt häneen, ennen kuin hän oli synnyttänyt pojan. Ja hän antoi hänelle nimen Jeesus. Matt. 1:18–24.

Armoa armon ruhtinaalta, rauhaa rauhan ruhtinaalta, Herralta ja Vapah-tajalta Jeesukselta Kristukselta!

Kalliit kristityt, Jumalan Pojassa ja neitsyt Marian esikoisessa autuaaksi tehdyt!

Luonto on pukeutunut jouluasuun. Sydämemme on hiljentynyt kuulemaan

ilosanomaa Jumalan ihmeellisestä teosta pukeutuaksemme siihen ainoaan vanhurskauteen, jossa kelpaamme vanhurskaan Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Vuosituksia Jumalan kansa oli uskonut ensimmäisen lupauksen vaimon siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen päin. Se oli oppinut, että kaikki kansat tulevat siunatuiksi Abrahamin Siemenessä ja Daavidin Pojassa. Se oli saanut profeetta Jesajan kautta selkeän ennustuksen: "Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel" (Jes. 7:14). Näin Jumalan lapset uskoivat ja odottivat Messiaan tuloa. Uskon silmin he tähtsivät tulevaan ja sanoivat sielussaan: "Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas" (Jes. 9:5). Meillä on sama usko. Siinä on vain se ero, että Vanhan liiton Jumalan kansa katsoi tulevaan, me katsomme siihen, mikä on tapahtunut ja minkä enkeli paimenille jouluyönä ilmoitti.

Millaisissa olosuhteissa Messias syntyi

Messias-ennustus oli toteutuva ajan täytyttyä. Se tapahtuisi aivan tietyissä olosuhteissa. Israelin maa ja kansa olisi vaivan alla, vailla valtiollista kukoistusta. Olisi tietty neitsyt, joka tulisi raskaaksi ja synnyttäisi pojan, joka olisi oleva Jumala ja ih-

minen samassa persoonassa, Immanuel. Hän olisi luvattu Messias. Hänen hartioillaan oli oleva herraus. Hän hallitsisi kuninkaana ja rauhanruhtinaana Daavidin valtaistuimella iankaikkisesti. Tämän toteutumista me nyt juhlimme.

Raamatun kertomuksista käy ilmi, että neitsyt Marian sukulaispiirissä oli uskovia ihmisiä. Heidä olivat Elisabet ja hänen miehensä pappi Sakarias, joille syntyi Johannes Kastaja.

Kun neitsyt Maria oli saanut ilmoituksen siitä, että hänestä tulee Messiaan äiti, hän lähti iloisena kiiruusti tapaamaan Elisabetia. Elisabet asui Juudan vuorimaassa (Luuk. 1:39), Jerusalemissa etelään, Maria taas Nasaretissa (Luuk. 1:26). Etäisyyttä näiden paikkakuntien välillä on noin 180 km. Sakarias ja Elisabet olivat molemmat Leevin heimoa (Luuk. 1:5). Neitsyt Maria ja Elisabet olivat sukulaisia. Koska Maria oli Daavidin sukua isänsä Eelin puolelta, hän on ilmeisesti ollut sukua Elisabetille äitinsä puolelta. Matteus kertoo, ettei Joosef Egyptistä palattuaan asettunut asumaan Juudeaan. Hän pelkäsi asettua sinne, koska Arkelaus hallitsi Juudeaa julman isänsä Herodeksen jälkeen. Niin Joosef lähti Galileaan Nasaretin kaupunkiin. Tästä voimme päätellä, että Joosefin koti oli ollut ennen Egyptin matkaa Juudeassa, kaukana Nasaretista.

Siihen aikaan avioliitto solmittiin kihlauksella. Tapana oli tehdä kirjallinen liittosopimus, joka vahvistettiin sineteillä. Se oli juridisesti sitova. Edelleen asiaan kuului, että isä luovutti tyttärensä avioon (1 Kor. 7:36), kun tytär oli ohittanut puberteetin ja saavuttanut sukukypsyyden noin 13 vuotiaana. Yleensä taiteessa Mariaa ei kuvata seimellä noin nuoreksi tytöksi. Kihlatut eivät seurustelleet keskenään,

vaan ns. yljän ystävä välitti sanomia heidän välillään. Avioliitot olivat vanhempien järjestämiä.

Palaamme vielä hetkeksi Marian sukulaisiin. Heidä oli myös Galileassa. Olivat Marian sisaret ”toinen Maria” ja Salome. Heidän lapsistaan tuli useita apostoleja. On hyvin merkittävä näkökohta, että neitsyt Marian sisaret olivat hurskaita ja uskoivat Jeesukseen Messiaana. He olivat voineet seurata Marian elämää päivästä toiseen kotipiiristä käsin ja luottivat hänen kertomukseensa enkelin ilmestymisestä.

Tekstissämme sanotaan: ”Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteen menoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä.” Tätä havaintoa ei tehnyt Joosef, koska hän ei kihlausaikana tavannut morsiantaan. Hänelle tuotiin se Marian kotoa yljän ystävän välittämänä. Tieto sisälsi sen, että hän oli raskaana Pyhästä Hengestä. Marian kotipiirissä uskottiin näin.

Silloin Joosef ei vielä asunut Nasaretissa, vaan hän muutti sinne Juudean Beethlehemistä vasta siinä yhteydessä, kun hän otti Marian luoksensa. Joosefin olisi ollut vaikeata asua kotikulmillaan Marian kanssa, missä ei oltu tietoisia Marian raskaudesta ja sen syystä. Se mahdollisesti vaikutti myös siihen, ettei pyhä perhe saanut sijaa majatalossa eikä voinut mennä Joosefin sukulaisten luo. Luukas sanoo, ettei heille ollut sijaa majatalossa. Muille sijaa kyllä oli. Se taas johtui paitsi siitä, että Joosef oli köyhä, ehkä myös Marian raskaudesta.

Myöskään Joosef ei aluksi uskonut Marian raskauden syytä. Hänellä ei ollut pätevää perustetta sitä uskoa. Sillä hän ei ollut saanut siitä Jumalan ilmoitusta eikä hän ollut voinut läheltä seu-

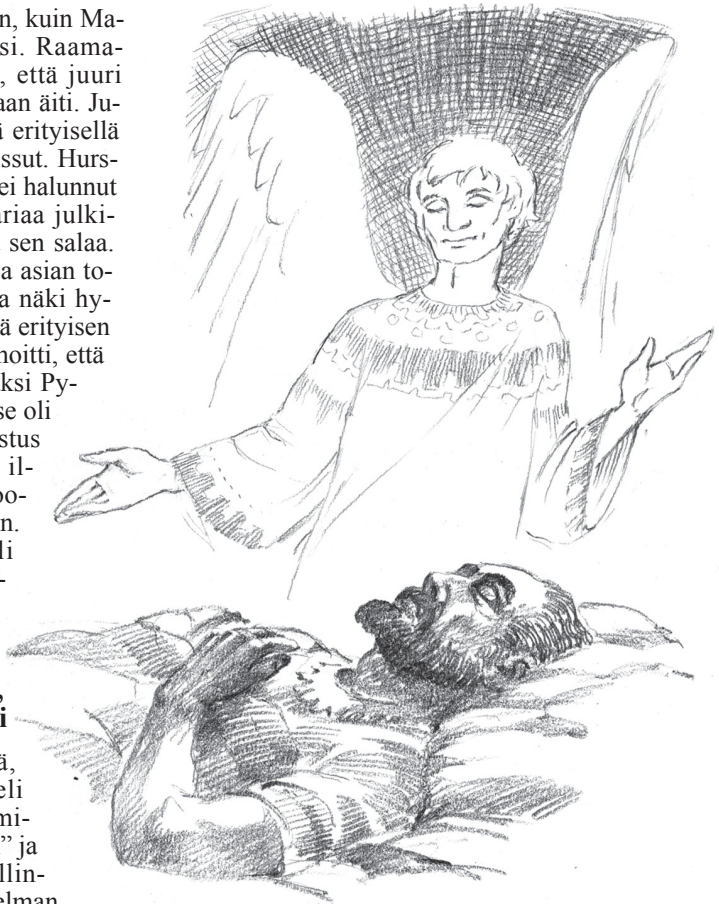
rata Marian elämää niin, kuin Marian kotiväki sen tunsu. Raamatussa ei ollut sanottu, että juuri Maria oli oleva Messiaan äiti. Jumala ei ollut sitä vielä erityisellä tavalla Joosefille ilmaissut. Hurskaana miehenä Joosef ei halunnut kuitenkaan hylätä Mariaa julkisesti, vaan aikoi tehdä sen salaa. Jotta Joosef voisi uskoa asian todellisen laidan, Jumala näki hyväksi antaa hänelle siitä erityisen ilmoituksen. Enkeli ilmoitti, että Maria oli tullut raskaaksi Pyhästä Hengestä ja että se oli tapahtunut, jotta ennustus kävisi toteen. Tämän ilmoituksen saatuaan Joosef otti Marian luokseen. Sitä varten hänen oli matkustettava Nasaretiin.

Mitä meille kertovat ne olosuhteet, joissa Messias syntyi

Laulamme: “Hyvä, lämmin, hellä on mieli jokaisen. Oi jospa ihmisellä ois joulu ainainen” ja liitämme jouluun idyllinomaista, kauniin tunnelman.

Sanottakoon selvästi: Merkityksensä puolesta joulu merkitsee sitä. Kristuksen kautta on tullut Jumalan rauha ja hänen mieluosionsa meitä syntiin langenneita kohtaan. Enkelit ilmoittivat paimenille suuren ilon, joka oli tuleva kaikelle kansalle.

Kuitenkin Marian ilo tapahtuman johdosta ei ollut pelkkää riemua. Hänen oli koettava myös tyylyttä, nöyryytystä ja kyyneleitä. Jo vanha Simeon oli sanonut hänelle: “Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä” (Luuk. 2:35). Maria oli sanonut: “Mi-

nun sieluni suuresti ylistää Herraa ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, minun vapahtajastani; sillä hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen” (Luuk. 1:46–48). Ilon ohella Marian oli kestettävä paljon aina Jeesuksen ristin-kuolemaan asti – ja vielä senkin jälkeen.

Joosef taas puolestaan tunsu ensin tulleen petetyksi ja koki häpeää solmimansa kihlauksen johdosta. Hurskaana miehenä hän oli kihlannut siveän tytön, ja kaikki unelmat näyttivät romuttuneen. Kun hän tästä selvisi, tuli huoli siitä, mistä saada vuode nuorelle

vaimolle synnytystä varten ja syntyvälle lapselle, sitten pikainen pako Herodes-kuninkaan vainon tähden toiseen maahan ja niin edelleen.

Tähän maailmaan ei tule paratiisia. Sitä ei tullut edes niille, joille Jumala osoitti erityisen laupeuden antamalla heille elämäntutustumukseksi Jeesuksen vanhemmuuden. Kun autuuden asia kirkastuu meille, koemme riemun hetkiä. Jumalan sana kasvattaa meitä kuitenkin kestävästi sen jälkeen ristinalaisuutta. Niin kuin Jumala auttoi Joosefia, Mariaa ja Jeesus-lastaa, niin hän auttaa myös uskoviaan kaikkina aikoina kaikissa olosuhteissa niin, ettei hiuskarvakaan putoa heidän päästään taivaallisen Isän sitä tietämättä ja sallimatta. Kaikella, minkä Jumala sallii, on myös tarkoitus, vaikka me emme sitä aina voi käsittää.

Kun Joosef selviytyi ensi järkytyksestään, hän sai iloita Messias-odotuksensa täyttymisestä. Hän sai tavata paimenet ja tietäjät, kuulla Simeonin ja Hannan todistukset ja vahvistua uskossa.

Joskus jokin hyvä ja aivan oikea asia saattaa järkyttää meitä, kunnes tullempa selville asioiden oikeasta laadusta. Näin on erityisesti uskon asian kirkastumisen kannalta. Ensiksi Jumala peljästyttää meitä lailla, ja vasta sitten kirkastaa meille pelastussanomaa. Siitä profeetta sanoo: "Vähäksi silmänräpäykseksi minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella. Ylitsevuotavassa vihassani minä peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi." (Jes. 54:7–8.) Armo, joka Vapahtajan kautta on tullut on todellinen armo.

Jumalan Poika tuli Vapahtajaksemme. Alusta alkaen se merkitsi hänelle kärsimystä ja alentumista. Siitä

kovasta kohtelusta, mikä asiaan liittyi, tulivat osallisiksi myös Maria ja Joosef, vaikka Elisabet oli sanonut Mariasta: "Minun Herrani äiti." Heidän kaikkien osaksi tuli se, minkä Jeesus sanoi: "Ei ole palvelija herraansa suurempi." Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat" (Joh. 15:20).

Kaiken tarkoitus

Kuulkaamme vielä, kun enkeli ilmoittaa Joosefille kaiken varsinaisen tarkoituksen: "Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel."

Sittenkin kaiken inhimillisen kurjuuden ja kärsimyksen keskelle kaikui ilosanoma. Kaikukoon se myös meille tänä jouluna. Ennustukset ovat täyttyneet. Jumalan Poika on tullut ihmiseksi. Hänelle on annettava nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.

Jumalan rakkaus on ilmestynyt lihassa. Keskellemme on tullut se, joka aina näki Isän kasvot ja joka ilmoitti hänet meille. Keskellemme on tullut Jumalan Karitsa, joka kantoi maailman synnit. Hän tuli meille Vapahtajaksi, niin että kuka ikinä häneen uskoo, saa synnit anteeksi hänen kauttansa. Hän tuli meille eläväksi tieksi Isän tykö, että meillä olisi voitto synnistä, kuolemasta ja kaikesta pahasta. Hän tuli alas, että meidät kerran otettaisiin ylös ja saisimme katsella häntä kirkkaudessa kasvoista kasvoihin.

Amen.

Herramme Jeesuksen Kristuksen rauha olkoon teidän kaikkien kanssa.

MS

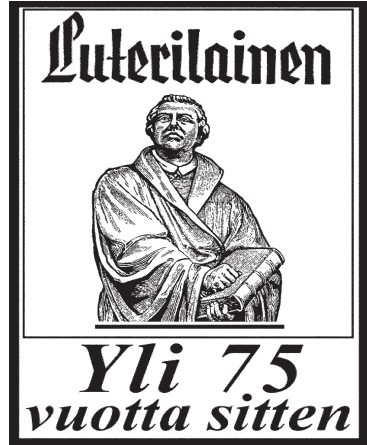
Virret VK 1938: 14:1,4–7; 16; 293, 21; 32.

Joulun suuri sanoma

Kun viisas mies käyttää työsään suuria ja moninaisia työvälineitä, paljon työntekijöitä ja uhraa työhönsä paljon varoja, niin on hänen tarkoituksensa tehdä jotakin suurta ja saavuttaa suuri tulos. Mutta kuka on Jumalaa viisaampi? Ja mikä voi olla suurempi välikappale ja uhri kuin se, että hän lähettää oman ainokaisen Poikansa maailmaan ja antaa hänen tulla lihaksi!

Ja mikä on Jumalan tarkoitus, kun hän näin tekee? Jumalan tarkoitus on ensinnäkin se, että hänelle tulisi kunnia taivaassa, ja toiseksi, että kaikille ihmisille tulisi rauha ja Jumalan mielisuosio maan päällä eli toisin sanoen: kaikkien ihmisten pelastus ja iankaikkinen autuus. Sillä näin laulaa koko taivaallisten sotajoukkojen lauma seimen yllä: *“Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!”*

Eikö sitten tämä jumalallisen valtaistuimen palvelijain ylistyslaulu olekaan totta? Oi, kyllä se on totta! Kun Jumala antoi ainokaisen Poikansa tulla ihmiseksi, on hän sen kautta avannut kaikille ihmisille ju-

Luterilainen 1929 11-12

malallisen isänsydämensä sisimän sopen. Sen kautta on hän myös ilmoittanut olevansa Jumala, jollaista ei aikaisemmin kukaan luotu voinut aavistaakaan olevaksi, olevansa itse rakkaus, joka kaikki täyttää hehkullaan, kuten ääretön tulenkuumuus, ja joka kiittää läpi taivaan ja maan kuin rannaton, kaikkialle ulottuva, kaikki peittävä ja kaikki syliinsä sulkeva meri. Kyllä maailmakin – nähdessään nuo jumalalliset rakkaudenkipinät, jotka kimmentävät näkyvässä luomakunnassa – huudahtaa tyhjästä, kylmästä sydäimestään: Jumala on rakkaus! Mutta se ei tiedä, mitä se puhuu, sillä se ei usko sitä ihmettä, jonka kautta Jumala on ilmoittanut rakkautensa tosi suuruuden. Se ei usko, että Jumala on tullut ihmiseksi, jossa ei pala vain joitakin tuon jumalallisen rakkauden kipinöitä tai liekkejä, vaan jossa säteilee sen

koko heleä aurinko. Mutta kerran katsahtivat taivaat riemulla tähän Jumalan Ilmoitukseen maan päällä ja kaikkien uskovien sielut katsovat aina häneen palavin sydämin – ja katso! – kaikkien enkelien ja ylienkeliä ja kaikkien kerubien ja serafien ja kaikkien taivaallisten valtaistuinten ja herrauksien ja hallitusten täytyy yhtyä laulamaan ihmiseksi tulleelle Jumalan Rakkaudelle tätä suurta ylistysvirttä: *“Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa!”* Ja kaikki uskovat täällä ja kaikki autuaat siellä yhtyvät siihen virteen ja tulevat kerran yhdessä kuorossa laulamaan ylistysvirttä Jumalan Armolle iankaikkisesta iankaikkiseen.

Mutta kuinka me ihmiset, joitten silmät ovat niin himmeät havaitsemaan ihmiseksi tulleen Kristuksen jumalallista kirkkautta, voimme jo täällä maan päällä yhtyä tuohon virteen? Sen tähden, että tämä rakkauden ihme on meille kaikkein tärkein, sillä se tarkoittaa juuri sitä, että kaikki ihmiset saisivat omantunnonrauhan maan päällä ja iankaikkisen Jumalan mieluosion, se on: pelastuksen ja iankaikkisen autuuden. Juuri se alhaisuus ja kurjuus, jonka alaisena Jumalan Poika tulee tänne maailmaan, on meidän syntiemme syytä ja kurjuutta, jonka hän silloin otti päälleen. Hänen hartioillaan se nyt on, mutta meiltä se on otettu pois ja on oleva ja pysyvä poisotettuna

iankaikkisesti. Sen kautta, että Jumalan Poika syntyy tallissa, hankkii hän meille asunnot Isänsä kodissa. Sen kautta, että Jumalan Poika asettuu seimeen, hankkii hän meille iankaikkisen rauhan Jumalan helmassa. Sen kautta, että Jumalan Poika antaa kääriä itsensä viheläiseen kapaloon, hankkii hän meille jumalallisen vanhurskauden loistavan puvun. Sen kautta, että Jumalan Poika tulee ihmislapseksi, tulemme me hänen veljikkeeseen ja sisarikseen ja siten myös hänen taivaallisen Isänsä lapsiksi. Se, että taivaallisen Kuninkaan Poika tulee ihmisperheen jäseneksi, tuottaa sille sellaisen aateluuden, jota ei edes enkeleilläkään ole – ihmiset ovat sen kautta jumalallisia, ovat kuninkaallista sukua. Se, että Jumalan Poika tulee alas taivaasta ja ilmestyy maan päälle maan kansalaisena, tekee tästä ihmisten pienestä asuma-alasta koko näkyvän luomakunnan loistavan keskuksen, Jumalan lempipaikan, johon hän sanomattomalla rakkaudella ja mieluosiolle katsahtaa. Niin, tämän kautta tulee maasta sellainen paikka, joka on taivaan rajojen sisällä ja jota ei enää erota taivaasta mikään väliseinä, niin että nyt enkelit voivat laskeutua sinne alas ja taas kohota taivaaseen. Lyhyesti: kun Jumalan Poika on itsensä niin syväle alentanut, kohottaa hän meidät tomustamme ja nostaa meidät aina Jumalan kirkkauden istuimelle asti.

Eikä tämä kuulu vain jollekulle ihmiselle. Ei suinkaan! Sillä jos kaikki ihmiset olisivat olleet paimenten kanssa kedolla, olisi enkeli sanonut kaikille ihmisille, meillekin, minulle ja sinulle, kuka lienetkin: *“Älkää peljätkö; katso minä ilmoitan teille suuren ilon”* – sillä hän jatkoi: *“joka on tuleva kaikelle kansalle”*. Juuri sen tähden täytyi Jeesuksen syntyä pimeässä tallissa eikä ihmisasunnossa, ettei kukaan voisi sanoa, että hän on vain määrätynlaisille ihmisille syntynyt, vaan että päinvastoin jokainen voisi näh-

dä, että heillä kaikilla on sama oikeus Jeesukseen.

Jos Jumala vain olisi *sanonut*, että kaikille ihmisille on pelastus valmistettu, niin saattaisi yhä vielä joku epäillä, olisiko Jumala häntäkin tarkoittanut, mutta nyt, *kun Jumalan Poika on tullut ihmiseksi*, täytyy jokaisen, joka vain on ihminen, sanoa: Jumalan Poika on myös minun veljeni, Jumala on minullekin suosiolloinen, Jumalan on täytynyt myös minuun nähden leppyä, Jumalan täytyy olla minullekin armollinen – sekin täytyy olla Ju-

malan tahto, että minäkin uskoisin, että hän on minun Isäni ja minä hänen rakas lapsensa.

Oi, kaikkein autuaallisin syntymä! Kuten näkyvä aurinko päivittäin kaikkien ihmisten kohdalla nousee ja laskee, niin pahain kuin hyväinkin, niin lapsen kuin vanhuksen, niin köyhien kuin rikkaitten, niin kerjäläisen kuin kuninkaankin kohdalla, niin on *tänään* Kristuksen syntymän kautta Betlehemissä kaikkien ihmisten kohdalla noussut pelastuksen, armon ja autuuden iankaikkinen aurinko. Mutta se ei koskaan – ei milloinkaan laske! Kuten syntiemme kohdalla sanomme: tässä ei ole mitään erotusta, kaikki ovat *syntisiä* ilman poikkeusta, niin on myös tämän auringon kohdalla sanottava: tässäkään ei ole mitään erotusta, kaikki ovat *lunastettuja*, kaikki armahdettuja, kaikki autuaaksi tehtyjä – eikä ole yhtään poikkeusta. Tämän lapsen syntymä on tuonut pelastuksen kaikille, miljoonille ja taas miljoonille, jotka ovat eläneet kuusituhatta vuotta aina viimeksi syntyvään ihmiseen saakka maailman lopulla.

Eikö tämä ole ilonaihe? Eikö se ole iloa meille vaivaisille syntisille? Eikö se ole iloa ilon lisäksi, yltäkylläistä riemua? – Oi, rakas kanssalunastettu veli ja sisar, älä enää sano: Kuinka voisin tulla Jumalan luo? Katso, Jumalahan on tullut sinun luoksesi ja sen tähden olet sinäkin nyt hänen luonaan;

usko vain ja sinä saat sitä kokea. Älä sano: Miten pääsisin synneistäni? Katso, ne ovat jo poisotetut: Betlehemin lapsi on ne päälleen ottanut ja siirtänyt ne pois Jumalan edestä; usko vain ja sinä saat sen kokea. Älä sano: Miten mahtaa Jumala minuun suhtautua? Katso, jo Betlehemissä on Jumala antanut sinulle todistuksen siitä, että hän sinua rakastaa. Tästä todistuksesta enkelit riemuitsevat ja helvetti vapisee, sillä Betlehemissä on hän jo lahjoittanut sinulle parasta ja rakkainta, mitä hänellä on: oman sydämensä kalleimman aarteeseen, aino-syntyisen rakkaimman Poikansa!

Oi, että kaikki, jotka ovat tätä välipitämättöminä katselleet tai sitä halveksineet, vihdoinkin tänään siihen uskoivat! Kuinka he olisivatkaan autuaita! Sillä vaikkapa tuhannet, vaikkapa miljoonat ovat tätä iankaikkisen rakkauden korkeinta ihmettä jo kuusituhatta vuotta halveksineet, pulppuaa tästä vapaan armon ja autuuden lähteestä yhäti sama mahtava armonvirta ja yhä vieläkin Jumala – silmät luotuihin Betlehemiin – lausuu meille tai vaasta näin: “Joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän vettä”. Oi, tulkaa siis – tulkaa ja kanssani huoatkaa näin: “*Oi anna mun Sinuhun uskoa varmaan ja näin Sinust’ iloita lapsena taivaan!*”

C.F.W. Walther, katkelma joulusaarnasta, Ev. Postille s. 29.

Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beetlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa. Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon,

joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!" Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisillensa: "Menkäämme nyt Beethlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. (Luuk. 2: 1-19)

Säästäminen ei aina kannata

Päivän sana tänään kuuluu olevan säästäminen. Työpaikoilla ja kunnissa tehostetaan toimintoja, karsitaan kustannuksia, priorisoidaan palveluja, vähennetään väkeä, minimoidaan menoja, kulutetaan kitsaammin. Mediasakin viljellään runsaasti kaikenlaisia säästämiskehotuksia. Säästetään sähköä, vettä, polttoainetta, luontoa, eläkettä, omia voimavaroja, puhutaan jopa ajansäästöstä.

Yhden asian säästämisen jokainen kuitenkin saisi lopettaa. Jumalan sanaa ei tarvitse säästellä. Se ei kulu käytösä. Sanan lähteet kuivuvat vain, jos niitä ei käytä. Ne suorastaan tulvivat niistä ammentavalle ja antavat uskoon ja elämään uutta voimaa.

Käytetään Sanaa itseksemme! Lue-taan sitä kotona, mietitään ja muistellaan, kirjoitetaan siitä, runoillaan, tehdään siitä lauluja. Käytetään Sanaa toisten kanssa! Käydään kuulemassa sitä jumalanpalveluksissa ja seurakunnan leireillä, lauletaan yhdessä, puhutaan siitä perheen kesken, vanhojen ja uusienkin tuttujen kanssa, koulussa, töissä, harrastuksissa, kirkkokahveilla, matkoilla, internetissä, missä vain saamme tilaisuuden.

Tutkitaan Sanaa rukoillen, kyselään, ihmetellään, opastetaan, lohdute-

taan, jaetaan löytämiämme aarteita toisten kanssa. “Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämässänne. Ja kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa.”

Aina en saa sanaa suustani silloin kun olisi hyvä saada. Usein en varmasti edes huomaa sitä. Joskus huomaan sen heti, joskus vasta jälkeinpäin.

Tietysti silloin kaduttaa ja harmitaakin, ja pyydän sitä anteeksi. Yritän myös painaa sellaisen hetken mieleeni. Mietin, millä tavalla saisin paremmin tuotua Raamatun sanaa esille samantilanteissa seuraavilla kerroilla. Tilanteita kyllä riittää, ne vain kovin helposti jäävät käyttämättä.

Mistään muualta emme saa intoa ja rohkeutta Jumalan sanan käyttämiseen kuin Sanasta itsestään. “Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.”

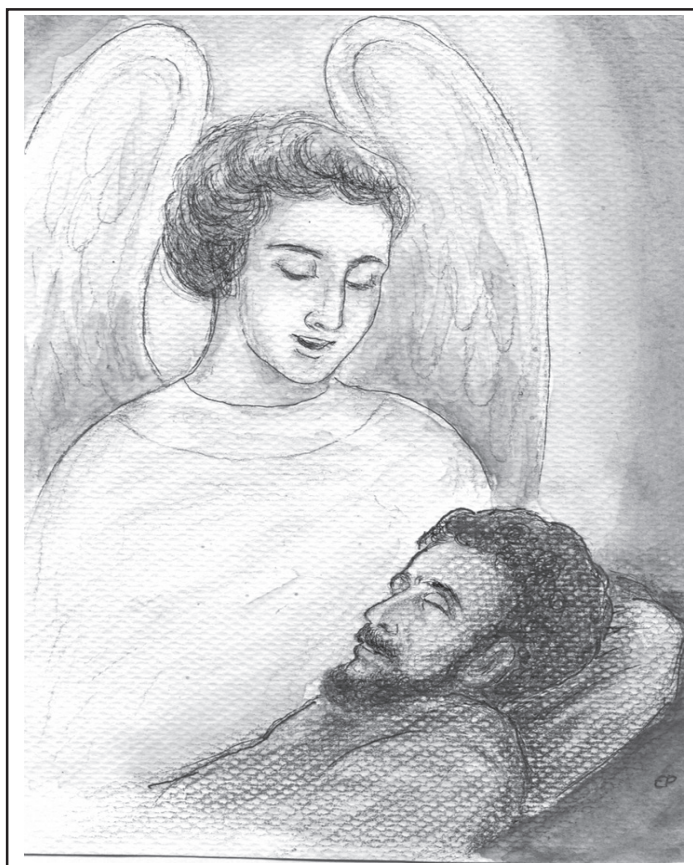
Outi Lappalainen

Jesaja 12: “Sinä päivänä sinä sanot: “Minä kiitän sinua, Herra, sillä sinä olit minuun vihastunut, mutta sinun vihasi asettui, ja sinä lohdutit minua. Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, hän tuli minulle pelastukseksi.” Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä. Ja sinä päivänä te sanotte: “Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tietäviksi kansain keskuudessa, tunnustakaa, että hänen nimensä on korkea. Veisatkaa ylistystä Herralle, sillä jaloja töitä hän on tehnyt; tulkoot ne tunnetuiksi kaikessa maassa. Huutakaa ja riemuitkaa, Siionin asukkaat, sillä suuri on teidän keskellänne Israelin Pyhä.”

Vesza

Luterilainen - Lastenosasto

Joulu 2009

Maria on synnyttävä pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään. Lue Matt.1:18-23!

Pastorin kirje

Joulu on lahjojen juhla

Monet ihmiset, varsinkin lapset, odottavat joulua kovasti. Miksiköhän? Eiköhän vain siksi, että silloin saadaan lahjoja. Lahjoja annetaankin monenlaisia.

Monet varsinkin maaseudulla muistavat eläimiä jouluna. Linnuille laitetaan hieman enemmän ja parempaa ruokaa kuin tavallisesti. Hevoset ja lehmät voivat saada jotain erityisen hyvää ja ravitsevaa syötävää jouluna. Jos kotisi pihalla on lintulauta tai teillä on muita eläimiä, voit pyytää isää tai äitiä muistamaan eläimiä näin. On mukava seurata, kun eläimet syövät rauhassa ja ovat kylläisiä.

Varmaan odotat itsekin lahjoja. Ehkäpä jo mietit tai katsot mainoksista, mitä olisi mukava saada. Varmaan vanhempasi, isovanhempasi ja muut ajattelevat, miten voisivat sinua ilahduttaa. Riemullista on myös itse tehdä lahjoja toisille. Suuri ilo on jouluaattona, kun paketit avataan, voidaan kiihtellä lahjoista ja leikkiä niillä.

Mutta ovatkohan nämä maalliset lahjat, ne mitä annamme ja saamme, suurimpia joulun lahjoja? Eivät ole. Niitä verrattomasti suurempi on se lahja, jonka Jumala antoi meille. Hän lähetti Jeesuksen maailmaan. Jeesus tuli sitä varten, että hän kärsi ja kuoli meidän edestämme. Näin Hän toi syntien anteeksiantamuksen. Vaikka et saisi kaikkea sitä, mitä olet toivonut tai et olisi muistanut antaa lahjaa jollekin toiselle, on sinulla ja kaikilla muilla Vapahtaja. Uskossa Jeesukseen on sinulla Jumalan rauha. Hänen omanaan perit iankaikkisen elämän.

Näin suuri lahja on se armo, jonka Jeesus on jokaista ihmistä varten tuonut. Iloitse Hänestä, tästä suurimmasta lahjasta, jonka koskaan voit saada. Eräässä vanhassa lasten joulutervehdyksessä ovat sanat: ”Jeesuslapsi, Jeesuslapsi, parhain lahja on. Lapsetkin Hän osti, synnin alta nosti, lapsiks Herran, lapsiks’ Herran taivaan kuninkaan.” (Luterilainen 11-12/1929, s. 56)

Kimmo Närhi

Kaikkein suurin lahja

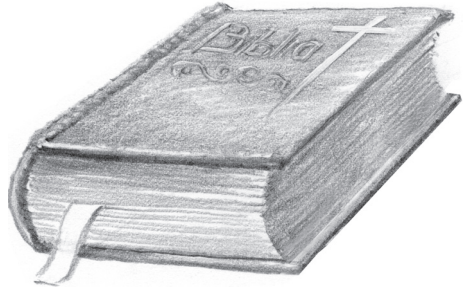
Oskari odotti malttamattomana juhlapäivää. “Avataanko tänään paketit?” hän kyseli joka aamu. Vihdoin joulukalenterista avattiin viimeinen luukku ja Oskarille sanottiin: “Tänään juhli-taan joulua!”

Oli jännittävää käydä valitsemassa mummon ja vaarin metsiköstä tuuhea kuusen latva joulukuuseksi. Sen annettiin ensin lämmetä eteisessä. Olohuoneessa Oskari ripusti toisten kanssa kuusenkoristeiksi kimaltavia nauhoja, erivärisiä kiiltäviä palloja ja karkkeja. Ihan ylhäällä Oskari näki tähden, ja oikeita käpyjä.

Päivällä käytiin joulukirkossa. Sielä laulettiin enkeleistä ja Jumalan Pojasta. Oskari katseli alttarille ja laski kynttilöitä. “Yksi, kaksi, kolme, neljä.” Oskari muisteli, miksi kaikki neljä kynttilää olivat eri pituisia. Muistatko sinä?

Kotona syötiin jouluruokia. Sellaisia ei tavallisena päivänä syödäkään. Ja Oskarin kaulitsemia pipareita. Kun viimein jaettiin lahjoja, Oskarille tuli itku. “Mä haluan ton!” hän kiukkusi ja yritti vetää suurinta pakettia pois pikkuveljen sylistä. Kaikissa paketeissa kuitenkin luki, kenelle paketti kuuluu. Oskari tunnisti omien lahjojensa päältä Oskirjaimen. “Tässä on mun paketti!” hän hihkui.

Äiti nosti pöydältä paksun kirjan, josta oli hetki sitten luettu joulu-evangeliumi. “Tämän sisältä löytyy kaikkein suurin lahja”, äiti sanoi. Oskari ihmetteli. Olihan pikkuveljen paketti pal-

jon isompi. “Kenen lahja tämä on?” äiti kysyi, ja näytti kirjan kantta. “Siinä on risti”, Oskari vastasi. “Ristin merkki kertoo, että kaikkein suurin lahja on annettu kaikille ihmisille”, äiti sanoi. “Raamatussa kerrotaan, että Jumala antoi oman Poikansa Jeesuksen syntyä tänne maailmaan. Sitä juhli-taan nyt jouluna. Jeesus on se kaikkein suurin lahja. Jeesus sovitti meidän kaikkien synnit. Raamatussa sanotaan, että kun uskoo Jeesukseen, pelastuu. Se tarkoittaa sitä, että saa pahat tekonsa anteeksi, ja pääsee taivaaseen. Sellaisen lahjan Jumala antoi meille, koska Hän rakastaa meitä.”

*Kiitos, Jeesus, Jumalan poika,
kun tulit ihmiseksi maan päälle.*

*Kiitos, että kannoit syntimme
ristinpuuhun.*

*Kiitos, Jeesus, että minäkin saan
elää lapsenasi ja tulla taivaan kotiin.
Aamen.*

Jouluiloa,

Outi-täti

Maailman suurin ihme

Turvassa

Saamme tutustua lisää Raamatun suuriin ihmeisiin. Suurin osa ihmisistä ei tiedä niistä mitään. Tai jos ovat jostain kuulleet, halveksivat ja pilkkaavat kristittyjä, jotka puhuvat Jeesuksesta. Heidän tilansa on vaarallinen, koska ilman Jeesuksen Kristuksen tuntemista ei kukaan voi päästä taivaaseen, vaan joutuu iankaikkiseen kadotukseen. Mutta Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat. Siksi hän antoi Jeesuksen. Siksi tehdään lähetystyötä. Monet, monet pakanat, jotka palvelevat epäjumalia ja harrastavat taikuutta, ovat nykyaikanakin saaneet kuulla ilosanoman Jeesuksesta ja tulleet uskoon hänen sovitustyönsä kautta.

Nyt avaamme Raamatun Vanhan Testamentin puolelta. Monet profeetat, Jumalan palvelijat, ovat kauan ennen Jeesuksen syntymää ennustaneet Jeesuksesta Kristuksesta ja hänen tulostaan maailmaan. Sellainen tärkeä profeetta oli Jesaja. (Jesajan 9. luku)

Ilouutinen

“Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus.”

Millainen lapsi – merkittävä! Siis pieni poikavauva on vasta syntynyt ja hartioilla on herraus! Tarkoittaako se sitä, että hänestä tulee kerran suuri herra ja hallitsija, kuningas tai keisari? Ei,

vaan sitä se tarkoittaa, että hän on jo kaikkien ihmisten korkein herra, kuningasten kuningas. Koska joulu lähestyy, kaikki Jumalaa uskovat lapset varmaan tietävät, kenestä tässä puhutaan. Tietysti Jumalan Pojasta, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka on meidän Vapahtajamme.

Siitä onkin jo pitkä aika, kun hän syntyi tänne maan päälle, noin 2000 vuotta. Aikaa lasketaan vieläkin hänen syntymästään. Esimerkiksi lyhenteet eKr tarkoittaa ennen Kristusta ja jKr jälkeen Kristuksen. Hän eli täällä maailmassa täydellisenä, synnittömänä ihmisenä noin 30 vuotta. Maa, jossa hän asui äitinsä Marian ja kasvatuisänsä Joosefin kanssa, oli Israelin maa. Ja pieni kaupunki, jossa hän syntyi, oli Betlehem. Myöhemmin hän asui Marian ja Joosefin kanssa Nasaret-nimisessä kaupungissa. Jeesusta kutsutaankin nimellä Nasaretilainen. Tiedämme tämän ja paljon muuta Jeesuksesta ja hänen maanpäällisestä elämästään, sillä onhan meillä maailman tärkein kirja, pyhä Raamattu.

Raamatussa on kaksi osaa, Vanha Testamentti ja Uusi Testamentti. Vanhassa Testamentissa on paljon ennustuksia Jeesuksen elämästä ja kuolemasta. Ne ovat kaikki toteutuneet. Ensimmäinen ennustus on aivan Vanhan Testamentin alussa. Se kuuluu näin: “Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille. Hän on polkeva rikki sinun pääsi ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.” (1Moos.3:15) Jumala puhuu tässä pahalaiselle eli saatanalle, joka käärmeen muodossa oli viekottellut ensimmäiset ihmiset, Aadamin ja Eevan syntiin. Siitähän alkoi kaikki

paha, niin että kaikissa ihmisissä on jo heti heidän synnyttyään perisynti.

Raamatussa sanotaan, että synnin palkka on kuolema. Siksi kaikkien ihmisten täytyy kerran kuolla. Mutta tässä kerrotaan, kuka voittaa paholaisen näin: Hän on polkeva rikki sinun pääsi. Siis Jeesus Kristus. Hän on voittanut paholaisen. Saamme olla voittajan puolella, kun turvaamme hänen sovitukseensa ja uskomme syntimme anteeksi. Olemme siis hyvässä turvassa. Olemme taivaaseen matkalla. Sinne, minne Jeesus on mennyt edellä kärsittyään ensin ristillä kuoleman puolestamme ja noustuaan ylös kolmantena päivänä. Hän sanoo: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on Jumala ja ihminen. Ihminen, koska hän on syntynyt Mariasta ja Jumala, koska hän on saanut alkunsa Pyhän Hengen kautta. Se ihminen, joka ei usko, että Jeesus on Jumala, ei voi päästä taivaaseen, ei myöskään se joka ei usko, että Jeesus on tosi ihminen.

Jumala on yksi, mutta hänessä on kolme persoonaa. Saamme rukoilla Taivaan Isää: "Isä meidän, oka olet taivaassa." Saamme rukoilla Jeesusta, Vapahtajaamme: "Tule, Jeesus, lapses luo, armos, siunaukses suo." Saamme rukoilla Jumalan Pyhää Henkeä: "Henki, armon tuoja, lohdutuksen suoja, asu luonani." Paljon ihania rukouksia löytyy. Ovathan monet laulut ja

virret myös rukouksia. Raamatussa on kokonainen rukouskirjakin, Psalmi. Ja sittenhän ovat ne omat pikkurukoukset, kuten eräs koululainen kerran mainitsi. Varsinkin ne näin vanhoilla ovat usein rukoushuokauksia, toisten puolesta ja omasta puolesta niitä tarvitaan. "Kiitos sulle, Jumalani armostasi kaikesta, jota elinaikanani olen saanut nauttia." Luepa eräs kiitosrukous Ps. 103!

Jokainen Jeesukseen uskova ihminen tarvitsee myös katumusrukousta. Sellainen on psalmi 130. Siitä saa turvan syntisyyden ahdistaa. Lopullisesti olemme turvassa vasta päästyämme taivaan kotiin iankaikkiseen elämään. Sitä loppumatonta iloa ja riemua ajatellen voimme nyt jo laulaa sydamestämme: "Mun kanteleeni kauneimmin taivaassa kerran soi. Siell uusin äänin suloisin mun suuni laulaa voi. Nyt halleluja rakkaalle mun Jeesukselleni! Ah autuas on päivä se, kun pääsen luoksesi." (SK 529)

Itämaan tietäjät tuovat lahjoja

Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Betlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin, ja he sanoivat: “Missä on se äsken syntynyt juutalaisen kuningas? Sillä me näimme itäisillä mailla hänen tähtensä ja olemme tulleet häntä kumartamaan.”

Jerusalem oli Israelin pääkaupunki. Tietäjät luulivat varmaan, että siellä toki tuleva uusi kuningas oli syntynyt. Mutta heidän kysymyksensä synnyttikin hämmästyä ja kohua kaupungissa. Herodes oli sängen peljättävä kuningas. Mutta hän tekeytyi muka suuresta asiasta hyvin kiinnostuneeksi.

Ja hän kokosi kaikki kansan yli-papit ja kirjanoppineet ja kyseli heiltä, missä Kristus oli syntynyt.

He sanoivat hänelle: “Juudean Betlehemissä; sillä näin on kirjoitettu profeetan kautta:

‘Ja sinä Betlehem, sinä Juudan seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee minun kansaani Israelia.’”

Silloin Herodes kutsui salaa tietäjät tykönsä ja tutkiskeli heiltä tarkoin, mihin aikaan tähti oli ilmestynyt.

Ja hän lähetti heidät Betlehemiin sanoen: “Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin häntä kumartamaan.”

Katala oli Herodes, mutta nyt hän luultavasti oli pelästynyt. Joku uusi kuningas – pois tieltä sellainen! Kuultuaan kuninkaan sanat, tietäjät lähtivät matkalle. Ja tähti, jonka he olivat itäisillä mailla nähneet, kulki heidän edellä, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi oli ja pysähtyi siihen.

Nähdessään tähden tietäjät ilahutuivat suuresti. Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ja Marian, hänen äitinsä. He lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa.

Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palaamasta. He menivät toista tietä takaisin omaan maahansa.

EP

*Tietäjät tulevat rukoilemaan Jeesus-lastaa ja tuomaan lahjojaan
(Matt.2)*

Pako Egyptiin

Mutta kun he olivat menneet, niin katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmataksaan hänet." Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin. Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Egyptistä minä kutsuin poikani."

Silloin Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli aikaa tietäjiltä tarkoin tiedustellut.

Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole."

Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä." Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan. Mutta kun hän kuuli, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen, niin hän pelkäsi mennä sinne. Ja hän sai unessa Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle.

Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: "Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi." Matt.2:13-23

Lasten sielunhoito

Hyvät teologipäivän osanottajat! Teologipäivämme viimeisessä esityksessä keskitymme seurakunnan kannalta hyvin tärkeään asiaan, nimittäin lasten sielunhoitoon. Lähtökohdaksemme otamme lapsen syntymän ja hänen perisynnin alaisen tilansa. Sen jälkeen kiinnitämme huomion ajankohtaisiin ja käytännöllisiin lasten sielunhoitoa koskeviin näkökohtiin.

1. Perisynti ja lapsen synnynäinen tila

Olette voineet kuulla joidenkin ihmisten sanovan, että he eivät halua opettaa lapsilleen mitään uskontoa. Usein he jatkavat, että kun lapsi kasvaa, hän voi itse valita sen, mihin uskoo. Nykyään tällaista näkökantaa emme kuule ainoastaan ateisteilta tai muilta kristinuskon avoimilta vastustajilta. Voit kuulla tuollaisen mielipiteen myös sellaisilta, jotka itse sanovat olevansa kristittyjä.

Luultavasti ajattelet, että kristitty isä tai äiti ei voisi sanoa tuolla tavoin. Näin asia onkin. Mutta miksi edellä esitetty näkökanta ei ole oikea? Mistä kristillisen opin kohdasta nimenomaan seuraa, että lapsia ei suinkaan saa jättää vaille kristillistä opetusta?

Jumalan sanan opetus perisynnistä osoittaa, että lapset on saatettava osallisiksi Jumalan armosta ja että heitä on opetettava. Luterilainen tunnustus sanoo perisynnistä ja sen seurauksista: “Edelleen opetetaan keskuudessamme, että kaikki ihmiset, jotka Aadamin lankeemuksen jälkeen luonnollisella tavalla syntyvät, sikiävät ja syntyvät synnissä, toisin sanoen, että he hamasta äidinkohdusta ovat täynnä pahaan himoa ja viettymystä, että heillä luonnostaan ei voi olla mitään todellista jumalanpelkoa, mitään todellista uskoa Jumalaan, ja että myös tama synnynäinen tauti – perisynti – ollen todellista syntiä kiroaa Jumalan iankaikkisen vihan alaisuuteen kaikki ne, jotka eivät kasteen ja Pyhän Hengen kautta ylhäältä uudestaan synny.” (Augsburgin tunnustus, II)

Näin kysymys siitä, tarvitsevatko lapset sielunhoitoa, on kertakaikkisesti ratkaistu. He tarvitsevat sitä pelastuksensa tähden. Jos siis joku sanoo, ettei hän halua antaa lapselleen sielunhoitoa, hän toimii aivan väärällä tavalla. Jos joku sanoo, että hän jättäisi lapsensa vaille sielunhoitoa ja samalla sanoisi tunnustavansa kristillistä uskoa, hän samalla osoittaisi hyväksyvänsä vapaan tahdon opin, nimittäin sen, että ihminen muka vapaasti voisi valita uskon ja epäuskon, elämän ja kuoleman välillä. Mutta näin ei asia ole. Siksi niillä, jotka ovat vastuussa lapsista, on mitä vakavin syy huolehtia heidän sielunhoidostaan.

2. Kaste

Kun kristitty äiti odottaa lasta, hän luonnollisesti rukoilee lapsensa puolesta. Niin tekee isäkin yhdessä mahdollisten sisarusten kanssa. Välistä myös jumalanpalveluksen yleisessä esirukouksessa mainitaan nimenomaisesti lapsia odottavat äidit. Näin myös seurakunta yhtyy rukouksiin äidin kohdussa olevien lasten puolesta.

Kun lapsi syntyy, rukoukset jatkuvat. Kaikki tämä yhdessä odotusaikana ja lapsen varhaisimpien elinpäivien aikana laulettujen hengellisten laulujen kanssa kuuluu laajasti ymmärrettynä lasten sielunhoitoon.

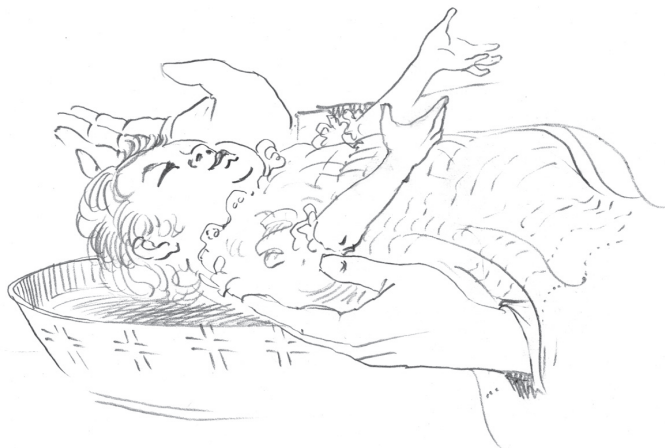
Erityisen merkittävä seurakunnallinen asia lasten sielunhoidossa on kaste. Varmaankin meille tunnustuksellisessa luterilaisessa kirkossa on selvää, että lapset tuodaan kasteelle. On kuitenkin hyvä kiinnittää erityistä huomiota muutamiin kasteeseen liittyviin asioihin.

Ensiksi kysymme, milloin lapsi mieluiten olisi kastettava. Kun muistamme perisyntien todellisuuden ja lapsen luonnollisen tilan syntyvänsä nojalla, on hyvin helppo tulla siihen johtopäätökseen, että kastetta ei pidä viivyttää. C. F. W. Walther lainaa Johannes Gerhardia kirjassaan Paikallisseurakunta (Die rechte Gestalt einer vom Staate unabhängigen Evangelisch-Lutherischen Orts-gemeinde): „Koska kaste on säännönmukainen uudestisyntymisen väline, Joh. 3:5, ja [seurakuntaan] ottamisen pyhä sakramentti, seurakunnissamme on se kiitettävä tapa, että vanhemmat tuovat pienokaisensa heti ensimmäisenä, toisena tai kolmantena päivänä syntymästä kasteelle, tai kun lapsen heikkouden tähden pelätään kuolemanvaaraa, niin heti kohta, kun ovat syntyneet, antavat viivyttelemättä kastaa heidät. Ne taas, jotka ovat olleet leväperäisiä ja siirtävät kastetta valmistaakseen loisteliaan kastetilaisuuden, vajoavat itse mitä raskaimpiin ahdistuksiin, jos lapsi kuolee ilman kastetta. (Loc. de bapt. § 245. Ed. Berol. p. 386. suomennos kirjassa Paikallisseurakunta, STLK 2003, s. 88)

Kastetta on syytä ajatella ennen muuta tämänpäiväisen teemamme näkökulmasta, nimittäin tärkeänä osana lapsen sielunhoitoa. Lapsi tarvitsee kastetta. Koska hän on perisyntien turmelema ja koska kaste antaa syntien anteeksiantamuksen, on oikein saattaa lapsi kasteelle varhain.

Tapa kastaa lapset pian syntymän jälkeen oli tavallinen Suomessakin muutamia vuosisatoja sitten. Nykyään yleinen tapa on toisenlainen, ja lapset kastetaan yleensä noin 1-2 kuukauden ikäisinä. Tässä suhteessa toivoisin näkeväni ajatus- ja toimintatavan muutosta. Lapsen kastaminen sen ikäisenä kuin nykyään on tavallista, liittyy usein yhteen sen kanssa, että halutaan ajankohdan sopivan lähisukulaisille ja muutenkin halutaan järjestää juhla asian kunniaksi. Näitä toiveita voi hyvin ymmärtää, ja kauniista asioista sinänsä on kyse. Kuitenkin lapsen tarpeesta ja kasteen luonteesta käsin ajatellen olisi hyvä, että lapsi kastettaisiin varhain. Suuremman kiitosjuhlan lapsen syntymän ja tapahtuneen kasteen kunniaksi voisi järjestää sitten, kun se käytännössä on mahdollista.

Kasteeseen liittyä myös hyvin tärkeä kysymys siitä, millaisessa kirkossa lapsi kastetaan. Kasteen myötä lapsi tulee myös tiettyä oppia tunnustavan näkyvän seurakunnan jäseneksi. Näin sillä, millaisessa kirkossa lapsi kastetaan, on suuri merkitys sen kannalta, millaista sielunhoitoa hän myöhemmin saa. Loogisesti ajatellen ja vanhempien tahdonilmausta seuraten lapsi todennäköisesti saa sielun-

hoidon ja tulee aikanaan konfirmoiduksi siinä seurakunnassa, jossa hänet on kastettu. Tästä syystä on mitä tärkeintä, että lapsi kastetaan seurakunnassa, joka pitäytyy Raamatun sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen. Tähän yhteyteen liittyy myös se, että lapsen kristillisessä kasvatuksessa tukena olevat kummit ovat tunnustuksellisen luterilaisen seurakunnan jäseniä

3. Lapset ja seurakunnan jumalanpalvelus

Kaste saattaa lapset myös näkyvän seurakunnan yhteyteen ja sen jäseniksi. Niinpä myös heille tulee saarnata ja opettaa Jumalan sanaa. Seurakunnan kokoontuminen, sanan tavallisimmassa merkityksessä jumalanpalvelus, koskee myös lapsia. Hekin ovat seurakunnan jäseniä, joille on kirjoitettu: “Valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin; älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.” (Hebr. 10:24,25)

Vanhemmilla on suuri vastuu siinä, että heidän lapsensa tottuvat osallistumaan seurakunnan jumalanpalveluksiin. Kun lapsi varttuu, hänen saamansa oikea tottumus auttaa häntä ymmärtämään, että jumalanpalvelukseen osallistuminen on luonnollinen osa kristityn elämää. Yleisestikin ottaen kasvatuksessa on paljolti kysymys siitä, että lapsi totutetaan oikeisiin asioihin. Näin ollen on mitä tärkeintä ja suuriarvoisinta, että myös pienet lapset tuodaan, heidän elämänsä alussa kirjaimellisesti kannetaan, jumalanpalveluksiin.

Lapsena saatu oikea tottumus on usein hyvin arvokas asia koko elämän kannalta. Hiljattain kävin erään seurakuntamme jäsenen luona vanhainkodissa. Tämä nainen on jo pitkälti yli 80-vuotias. Varsinkin lähimuisti on jo heikentynyt paljon. Terveystilansa vuoksi hän ei enää voi tulla jumalanpalveluksiin. Kun menin hänen luokseen, hän kysyi nimeäni ja kotipaikkaani. Kerroin ne hänelle. Hän kysyi, miksi pastori on täällä meidän paikkakunnallamme. Sanoin, että paikkakunnalla oli juuri jumalanpalvelus ja luetteloin meille molemmille tuttujen jumalanpalvelukseen osallistuneiden henkilöiden nimiä. Nainen katsoi minua vakavasti ja sanoi: “Jumalanpalvelus, miksikäs minä en ollut siellä?” Mistä tämä kysymys

nousi? Mitä todennäköisimmin siitä, että hän oli lapsesta saakka tottunut olemaan läsnä jumalanpalveluksissa. Tämän mukaisesti hän toimi aivan viime vuosiin asti niin kauan kuin se terveyden puolesta oli mahdollista.

On siis hyvin tarpeellista, että vanhemmat ja koko seurakunta antavat lapsille oikean esimerkin jumalanpalveluksiin osallistumisesta. Kyse on koko seurakunnan toiminnan kannalta mitä tärkeimmästä asiasta. Yhteinen kokoontuminen ja sanankuulo myös luovat perustan muille toiminnoille, myös sille, kuinka seurakunnassa mahdollisesti järjestetään erityistä toimintaa lapsille.

4. Vanhempien erityinen vastuu kotona

Jos kristitty äiti täyttää tehtävänsä siinä, että hän rukoilee lastensa puolesta ja opettaa heille Jumalan sanaa, edes taitamattomasti toimiva pastori ei voi poistaa tämän asian vaikutusta. Ja toisaalta, jos äiti jättää rukoilematta lapsensa puolesta eikä opeta hänelle Jumalan sanaa, on parhaimmankaan pastorin hyvin vaikea korvata tätä puutetta. Nämä vakavat sanat muistuttavat äitien suuresta merkityksestä lasten sielunhoidossa. Tämän asian merkitystä voimme ymmärtää siltä kannalta, että äidit, varsinkin kun lapset ovat pieniä, yleensä ruumiillisestikin ovat heitä lähimpinä. Timoteuksen esimerkki osoittaa suurta merkitystä, joka äidin ja isoäidin opetuksella on: “Mieleeni muistuu se vilpitön usko, joka sinulla on, joka ensin oli isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikella ja joka, siitä olen varma, on sinullakin.” (2 Tim. 1:5)

Erityisesti isille kuuluvat Jumalan sanat: “Te isät, älkää kiihoittako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa.” (Ef. 6:4) Lapset tarvitsevat kuria, jota on pidettävä yllä kohtuullisella tavalla. Lasten tulee oppia myös kunnioittamaan vanhempiaan. Tämän asian opettaminen tulee kuitenkin toteutua niin, etteivät lapset sytyisi vihaan vanhempiaan vastaan. Lasten tulee oppia, että vanhempien ja esivallan kunnioittaminen perustuu Jumalan sanaan ja on siis osa sen opettamista.

On selvää, ettei isän ja äidin vastuuta kasvatuksesta voi sillä tavoin erottaa toisistaan, että Jumalan sanan opettaminen kuuluisi vain äidille ja järjestykseen kasvattaminen vain isälle. Molemmat ovat vastuussa kasvatuksen kaikista puolista, mutta luonnollisen järjestyksen ja perheen tilanteen mukaan vanhemmille käytännössä tulee päävastuu eri asioista.

Näiden sanojen jälkeen monet meistä, joiden joukossa on myös äitejä ja isiä, tunnemme, ettemme suinkaan ole kasvattaneet ja opettaneet lapsiamme niin kuin Jumalan sana opettaa. Monen mieleen voi tulla puutteita, vääriä tekoja ja laiminlyöntejä. Niinpä tässä kohden, niin kuin kaikissa muissakin asioissa, on muistettava, että niin me vanhemmat kuin lapsemmekin elämme Jumalan armosta. Kristuksen tähden syntien anteeksiantamus kuuluu kaikille. Ja tähän armoon on tehtävämmehän ohjata lapsemmekin turvaamaan.

Käytännössä merkittävä kysymys on, tuleeko vanhempien pyytää lapsiltaan anteeksi, kun he rikkovat heitä vastaan. Onhan mahdollista, että vanhemmat laiminlyövät jotain, mistä on haittaa lapsille, tai ovat kohtuuttoman kovia heitä kohtaan. Vastataksemme tähän kysymykseen, on tarkattava, mitä lapset oppivat, jos heiltä pyydetään anteeksi.

Jos vanhempi pyytää lapseltaan anteeksi, lapsi havaitsee sen, että vanhempikin on syntinen, joka tarvitsee anteeksiantamista sekä Jumalalta että ihmisiltä. Lapsi myös oppii käytännön tasolla antamaan anteeksi. Kun näitä asioita, luonnollisesti lapsen ikä ja kehitystaso huomioon ottaen, kotona harjoitetaan, on siitä suuri hyöty. Myös lapset ovat seurakunnan jäseniä, jotka on otettava huomioon kuullessamme Jumalan sanan: “Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte; vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras.” (Jaak. 5:16) On siis varmasti oikein pyytää lapselta anteeksi silloin, kun siihen on aihetta.

5. Lasten opettaminen kuvien avulla

Erityisesti lapsille järjestettävässä opetuksessa käytämme usein kuvia. Näin teemme tavallisesti pyhäkoulussa ja leireillä. Kuvien käytännöllisen arvon huomaa helposti. Kuva voi vangita sellaisenkin lapsen huomion, jolla aluksi voi näyttää olevan vaikeuksia keskittyä.

Kuvien arvoa voimme ymmärtää myös siitä, mitä Jumala sanoi pääsiäistapojen noudattamisen yhteydessä. Hän puhui jo ennakkolta niistä sukupolvista, jotka eivät olleet mukana Egyptistä lähdettäessä ja erämaavaelluksella: “Kun sitten lapsenne kysyvät teiltä: ‘Mitä nämä menot merkitsevät?’ niin vastatkaa: ‘Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme.’” (2 Moos. 12:26,27)

Pääsiäisjuhlamenot olivat näkyviä kuin kuvat. Ne kiinnittivät huomion ja herättivät kysymyksiä. Samantapaisesti kuvat palvelevat opetuksessa. Kuvien avulla opitut asiat myös usein pysyvät muistissa pitkään.

Kuvien suuren ja pitkäaikaisen merkityksen tähden on tärkeää, että kuvat ovat sisällöltään hyviä. Niiden tulee tukea ja kuvata oikein Jumalan sanan opettamista. Emme toki väitä, että millään kuvilla voisimme täsmälleen kuvata Raamatun opettamia asioita. Kuitenkin on varottava antamasta kuvilla vääriä käsityksiä asioista.

Kuvien suuresta arvosta huolimatta on huomattava myös niiden rajoitukset. Kuvien avulla on vaikeaa, ellei mahdotonta, opettaa yksityiskohtaisia opillisia asioita. Myös silloin, kun sielu tarvitsee erityistä lohdutusta, on tärkeää tuoda esiin Jumalan sana sellaisena kuin se on kirjoitettu. Näin kuvat voivat auttaa Jumalan sanan opettamisessa, mutta sana itsessään on pääasia, johon johdatamme lapset turvaamaan.

6. Koulun uskonnonopetus

Vielä tämän päivän Suomessa julkisissa kouluissa opetetaan uskontoa. Tämän asian historiallista taustaa voidaan katsoa kahdesta näkökulmasta. Ensiksi koululaitoksellemme ovat kristilliset juuret siinä mielessä, että puhdasoppisuuden aikana kansalle opetettiin lukutaitoa ja katekismusta yhtä aikaa. Kun kansakoululaitos syntyi 1800-luvulla, rationalismi toisaalta ja pietismi toisaalta olivat vaikuttaneet niin, että kouluopetukseen tuskin saattoi olla luterilaisen tunnustuksen mukaista kaikin kohdin. Jos siis etsimme aikaa, jolloin kouluissa on opetettu luterilaisen tunnustuksen mukaisesti, täytyy historiassa mennä useita satoja vuosia taaksepäin.

Se, että kouluissa opetetaan uskontoa, selittyy toisaalta sillä, että maallinen ja hengellinen valta ovat maassamme sekoittuneet valtiokirkollisuuden myötä.

Kun aikanaan sain yläkoulun (7.-9. luokat) ja lukion uskonnon opettajan koulutuksen, huomasin selvästi, että opetuksen perusta poikkesi luterilaisesta tunnustuksesta. Eri tunnustukset ja jopa uskonnot asetettiin periaatteessa samalle tasolle. Raamatun sanan ja Vapahtajan armotyön ainutlaatuisuutta ja eroa muihin uskomuksiin nähden ei korostettu.

Miten voimme ymmärtää tällaisia asioita maassa, jossa noin 80 % kuuluu nimeltään luterilaiseen kirkkoon? Kansankirkossa on hyvin monia toisilleen vastakkaisia suuntauksia. Sillä on myös kirkollinen yhteys Anglikaanisen kirkon kanssa, ja se näyttää olevan lähestymässä Roomalaiskatolista kirkkoa. Nämä näkökohdat jo sellaisenaan tekevät ymmärrettäväksi sen, että julkinen koululaitos ei voi opettaa uskontoa luterilaisen tunnustuksen mukaan. Enää se ei edes periaatteessa sano niin tekevänsä, vaan opetuksen tunnustuksellisuudesta on luovuttu.

Käytännössä alempien luokkien opetus luultavasti eroaa ylempien luokkien opetuksesta. Alaluokilla paljolti opetetaan Raamatun kertomuksia. Jos opettaja turvaa Jumalaan ja tahtoo opettaa lapsia luottamaan Raamatun sanaan, hänellä usein on käytännössä varsin laaja vapaus tehdä niin. Kuitenkaan yksittäinen opettaja ei voi muuttaa koko järjestelmää tunnustuksen mukaiseksi.

Kun ajatellaan asiaa siltä kannalta, mihin lapset tottuvat, on suuri vaara, että koulun uskonnonopetus ohjaa lapsia välinpitämättömyyteen uskon sisältöä ja tunnustusta kohtaan. Jos siis lapsi osallistuu uskonnon opetukseen, on tietoisten vanhempien tarpeen valvoa opetuksen sisältöä ja tuoda esiin se, että eivät suinkaan kaikki uskonnon tunnilla opetetut asiat ole oikeita. Osittain saamani opettajan koulutuksen perusteella olen arvioinut, että koulun uskonnonopetuksen periaatteet ovat luterilaiseen tunnustukseen verrattuna hyvin kaukaisia ja osin sen vastaisia. Tämän johdosta olen perheenisänä pitänyt parhaimpana käyttää seurakuntiemme jäsenillä olevaa uskonnonvapauteen perustuvaa oikeutta olla laittamatta lapsia uskonnonopetukseen.

7. Yhteenveto

Lasten sielunhoito on sekä vanhempien että seurakunnan tehtävä. On muistettava, että lapsetkin ovat luonnostaan syntisiä ja tarvitsevat Jumalan armoa ja Raamatun opetusta. Heitä ei saa jättää itsensä varaan, vaan kristittyjen vanhempien velvollisuus on saattaa heidät kasteelle ja opettaa heitä johdonmukaisesti. Lapset ovat myös seurakunnan jäseniä. Siksi on tarpeen johdattaa heidät myös jumalanpalveluksiin ja mahdollisuuksien mukaan järjestää erityisesti lapsille suunnattua opetusta. Tarkoituksena on, että he elävät seurakunnan yhteydessä Jumalan armosta ja tulevat tuntemaan Jumalan sanan niin, että aikanaan voivat itsenäisesti sitä seurata ja, jos Jumala suo, ohjata omat lapsensakin niin tekemään.

Teologipäivä 24.10.2009, pastori Kimmo Närhi

Joulu on Jumalan Pojan ihmiseksi tulon juhla

Joulunvieton pääaihe jää monen ulkonaisen asian vuoksi helposti syrjään. Kysymyksessähän on käsityskykymme ylittävä ihme ja ihmisen lankeemuksen syvimpiin syövereihin ulottuva rakkaus. Iankaikkinen, kaikkivaltias, kaikkialla oleva ja kaikkietietävä Jumalan Poika omaksui ihmisluonnon neitsyestä ja tuli todelliseksi ihmiseksi. Syntisen lihan kaltaisuuudessa syntiin syyllistymättä hän otti kannettavakseen, sovittaakseen ja pois ottaakseen ihmiskunnan hirvittävän syntitaakan. Hän hankki meille syntisille syntien anteeksiantamuksen ja Jumalalle kelpaavan vanhurskauden. Se on Jumalan joululahja ansiottomille. Kun omatuntosi osoittaa sinut syylliseksi Jumalan ja ihmisten edessä, pane siihen turvasi ja omista sydämellesi joulurauha.

Lapsi, joka ensimmäisenä jouluna makasi seimessä, ei ollut vain pieni vauva, vaan hän on samalla taivaan ja maan Herra, kaiken näkyväisen ja näkymättömän Luoja. Hän on myös uudeksiluoja. Kun hän tulee viimeisenä päivänä kirkkaudessaan, silloin tulee näkyviin se ihana, uusi hengellinen, taivaallinen maailma, johon hän vie uskovansa. Nyt hän on halveksittu, mutta hänen edessään kaikkien polvien pitää notkistuman ja tunnustaman, että hän on Herra.

Jeesus-nimessä pyydän toivottua kaikille Luterilaisen lukijoille siunattua joulujuhlaa ja omantunnon rauhaa syntien anteeksisaamisessa ja iankaikkisen elämän lujassa toivossa.

Markku Särelä

Oikea lohdutus kärsimyksissä

Tapaninpäivänä

1 Piet. 4:12-19 *“Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita. Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sen tähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin; mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa. Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta; mutta jos se alkaa ensiksi meistä, niin mikä on niiden loppu, jotka eivät ole Jumalan evankeliumille kuuluiset? Ja “jos vanhurskas vaivoin pelastuu, niin mihinkä joutuukaan jumalaton ja syntinen?” Sentähden, uskokoot myös ne, jotka Jumalan tahdon mukaan kärsivät, sielunsa uskolliselle Luojalle, teh-*

den sitä, mikä hyvää on.” (Tapaninpäivän 2. vuosikerran epistola)

Joulu on vastakohtien juhla. Iankaikkinen Jumala otti ihmisluonnon. Kaiken hallitsija syntyi köyhiin oloihin ja vaarojen keskelle. Vapahtaja, joka tuli maailmaan kaikkia pelastamaan, joutui halveksituksi. Kaikkein köyhimmät saivat toivon. Syntiensä tähden kadotuksen ansainneet saivat varman turvan sielulleen ja iankaikkisen elämän. Kaikki nämä asiat liittyvät jouluun ja omalta osaltaan kuvastavat sen sanomaa.

Kärsimykset kuuluvat kristityn elämään

Tapaninpäivä muistuttaa joulun sanoman ja tämän maailman vastakohtaisuudesta. Tuo päivä on saanut nimensä Stefanuksesta, joka ensimmäisenä marttyyrina antoi henkensä. Stefanuksen vaiheet muistuttavat järjelle käsittämättömästä ihmeestä. Jumalan lapsilla on rauha sydämelään ja iankaikkisen elämän varma toivo. Täällä maailmassa kuitenkin kristityn vaellus sujuu ristin ja vaivan alla.

Stefanuksen todistus

Apostoli Pietari tuo esiin sen, että ristin ja vaivan kärsiminen ei ole mitään kummallista. Niin kuin Vapahtaja kärsi, niin on myös hänen omiensa osa täällä usein olla maailman pilkan kohteena. Syntinen luontomme tosin haluaisi kääntää asian toisenlaiseksi. Jos siihen suostuisit, luopuisit osaksesi tulevasta rististä ja viimein

Kristuksesta. Mutta kun tunnustat Vapahtajan nimeä etkä väistä sitä pilkkaa, jolla maailma ensi sijassa häntä ja toissijaisesti sinua kohtelee, on turvanasi Jumalan sana: *“Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päälänne.”*

Ota vastaan kärsimykset paranusta tehden

Oikea kristillinen kärsimys on parannuksen ja uskon seurausta. Tätä Pietari opettaa, kun hän varoittaa kärsimästä pahantekijänä. Hänen lukijoidensa joukossa oli varmaan sellaisia, jotka olivat ennen uskoon tulemistaan kärsineet synnin tähden. Pietari opetti, että uskovan elämä ei ole kärsimyksistä vapaata, mutta kärsimyksen syyt ovat erilaisia kuin synnin tiellä.

Voisitko sanoa, ettet ole kärsinyt syntiesi tähden? Et varmasti voi. Pahat ajatukset johtavat väärin sanoihin ja tekoihin. Niistä seuraa murhetta ja kärsimystä myös ajallisessa mielessä. Tämä muistuttaa jokapäiväisen parannuksen tarpeesta. Katumuksessa sinun tulee tunnustaa syntisi. Uskossa Vapahtajaan olet synnistä vapaa, ei Jumala lue sinulle synnejäsi syyksi. Vaikka olet rikkonut ja vaikka syntien seuraukset tuovat ajallista murhetta, saat omistaa Jeesuksen tähden täyden anteeksiantamuksen.

Tämän armon voimasta sitten saat uuden mielen. Et enää halua rikkoa Jumalan käskyjä vaan elää hänen omanaan. Kun Kristuksen nimen tunnustaminen tuottaa maailmassa vaivaa, näet asioiden tärkeysjärjestyksen oikein. Asemasi Jumalan lapsena ja Vapahtajan

omana on paljon suurempi asia kuin se pilkka, jota joudut kohtamaan.

Jumalan lapsen kärsimyksen tie johtaa iankaikkiseen elämään

Tekstimme on voimakas kehoitus turvata Joulun Herraan ja Vapahtajaan vaivan keskellä ja syntiä vastaan. Se myös muistuttaa siitä tuomiosta, joka maailmaa ja jokaista ihmistä kohtaa. Jumalan huoneessa, hänen seurakunnassaan julistetaan tuomiota jatkuvasti. Se tarkoittaa lain saarnaa, joka tuomitsee synnin ja näyttää Jumalan vihan sitä vastaan. Se tarkoittaa evankeliumin saarnaa, joka osoittaa, että Jumalan Poika tuli tuomitukseksi, jotta kukaan muu ei joutuisi tuomitavaksi, vaan saisi iankaikkisen elämän.

Näin Jumalan lapsi kärsimyksensä tiellä omistaa uskossa Jeesukseen syntien anteeksiantamuksen. Joulun Herra tuo rauhan. Evankeliumi virvoittaa sielun ja kertoo kalliin sanoman: Jumalan Poika on omalla kärsimyksellään ja kuolemallaan tuonut syntiselle iankaikkisen elämän. Siksi saat turvallisin mielin uskoa sielusi uskolliselle Luojalle. Tämä turvautuminen jo sinulle annettuun armoon ja iankaikkiseen elämään synnyttää ja vahvistaa uskollisuutta ja rakkautta Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan.

Kimmo Närhi

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2009..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokysymys (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallista ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1 — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 — Kehitysoopin kulssit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuosijuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksin teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	10,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta.....	25,00
“ “ “ irtonumero	2,50

Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.

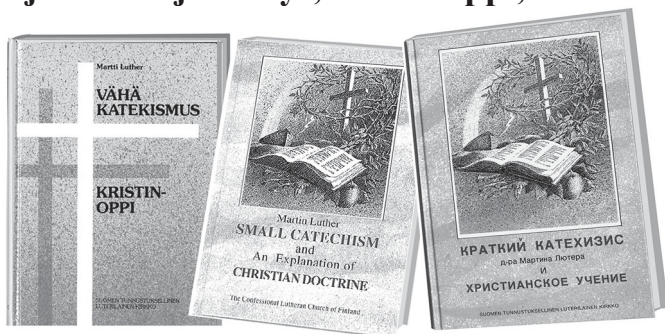
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

Kirjan jokaisen osan ovh 15,-
Markku Särelän neliosainen saarnakirja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

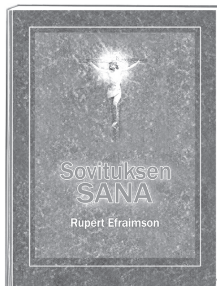
Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

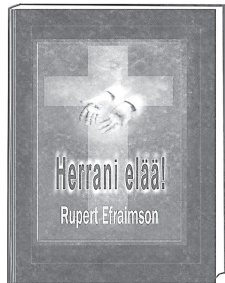
Sovituksen

Sana ovh 20,-
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

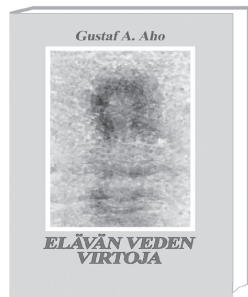
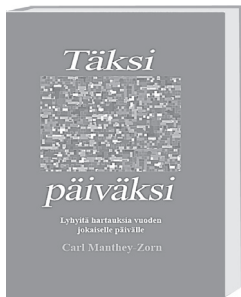
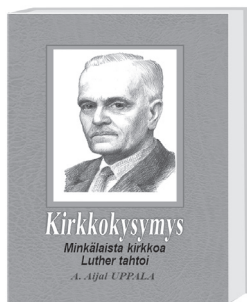
Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä?”.

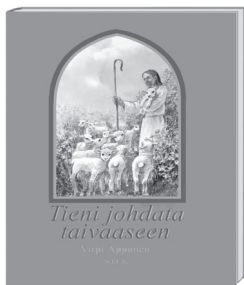
Herrani elää! ovh 20,-
Rupert Efraimsonin lyhyemistä hartaus-, opetuskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

Virpi Apponen: **Tieni johdattaa taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

28.-31.12. 2009

Joululeiri lapsille ja nuorille

Teema: Ennustus ja täyttymys

Joulun ja vuodenvaihteen välillä pidetään jälleen joululeiri lapsille ja nuorille. Tämänkertainen teemamme on "Ennustus ja täyttymys". Lasten opetuksessa tarkastelemme Raamatun ennustuksia Vapahtajasta ja siitä, kuinka ennustukset ovat toteutuneet. Nuorten tunneilla käsittelemme osittain samoja aiheita, mutta lisäksi erityisiä nuorten elämään liittyviä kysymyksiä. Opettajina ovat pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi sekä Edward Brockwell. Ryhmien ohjaajina, keittiössä sekä muissa tehtävissä muita nuoria ja aikuisia. Leirimaksu on 52 euroa, ja se peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Ota mukaasi ainakin Raamattu, yöpymis- ja peseytymisvälineet sekä ulkoiluun sopivaa vaatetta.

Ilmoittautuminen viimeistään ma 21.12. Kimmo Närhille, puh. 040 - 7567 659 tai sähköpostilla: "kimmo.narhi@luterilainen.com".

Ma 28.12.

13.00 Ruokailu	11.00 Ruokailu
13.45 Avaus	13.00 Ulkoilua
14.00 Jumalanpalvelus	14.15 Päivämehu
15.00 Ulkoilua	16.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
17.00 Ruokailu	17.00 Ruokailu
18.00 Joululauluja	18.00 Joululauluja
19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma	19.00 Iltahartaus
20.00 Itapala	20.00 Itapala
21.30 Hiljaisuus	21.30 Hiljaisuus

Ti 29. ja ke 30.12.

8.00 Aamupala
8.45 Aamuhartaus
9.10 Pastorin tunti
10.00 Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
10.30 Ulkoilua

To 31.12.

8.30 Aamupala
9.15 Aamurukous Pakkausta ja siivousta
11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus
n. 12.15 Ruokailu

Huom! Yhteisiin tilaisuuksiin, jumalanpalvelukseen, laulutunneille, hartauksiin ja päätösjuhlaan kutsumme kaikkia. Tervetuloa !

Muista tapahtumista tietoa myös: www.luterilainen.com

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. Ei jumalanpalvelusta 27.12. *Joulujuhla* 6.12. alkaen jumalanpalveluksella klo 11. *Joulukirkko* pe 25.12. klo 16.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* to 10.12. (HPE) klo 18.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 6.12. *Lasten iltapäivä* la 28.11. klo 14. *Kristinopin peruskohtia* to 19.11. klo 17. *Pyhäkoulu torstaisin* klo 17 17.12. asti. *Seurakuntailtapäivä* ke 2.12. klo 15. *Joulukirkko* pe 25.12. klo 10. *Uudenvuodenpäivän jumalanpalvelus* pe 1.1. klo 10.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* la 12.12. (HPE) klo 14.

Siitamaaja: *Joulukirkko* 25.12. klo 11. *Joululeiri* lapsille ja nuorille 28.-31.12.

Tampere, Hämeenpuisto 29 A. *Jumalanpalvelus* su 22.11. (HPE, KN) klo 14.30. 13.12. *joulujuhla* alkaen jumalanpalveluksella klo 13.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 20.12. (HPE) klo 14.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 26.11. (HPE) ja 17.12. (HPE) klo 18.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* Kirjastonkatu 5: 18.12. (HPE) klo 19.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 25.11. (HPE) ja 16.12. (HPE) klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 11.12. (EB) klo 13 Tiensivussa.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 20.11. klo 13.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 12.12. (EB) klo 13.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 21.11. (HPE) klo 18.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 27.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 28.11. (HPE) klo 10.

Radio YLE 1:

Iltahartaus ti 23.2. 2010 klo 18.50,
pastori Kimmo Närhi

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle, Martti Luther.....	286
Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta, KN.....	287
Mitenkä matkustat Betlehemiin? RE.....	289
Messiaan syntyminen, MS.....	290
Joulun suuri sanoma, Yli 75 v sitten, C.F.W.W	294
Luuk. 2: 1-19.....	298
Säästäminen ei aina kannata, OL.....	300
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	301
Lasten sielunhoito, KN.....	309
Joulu on Jumalan Pojan ihmiseksi tulon juhla, MS.....	315
Oikea lohdutus kärsimyksissä, KN.....	316
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	319-323

Kansi: Helsingin srk: kappeli, Fabianink. 13, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Sarelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy